

ствително се прославилъ. Така, въ село *Бяла*, въоръженитѣ турци, нападнати отъ *Х. Александриевитѣ* „улинтири“, се укрѣпаватъ въ джамията си, дѣто сж се държали дълго, но най-послѣ били посѣчени.

Съ влизането си въ селата „улинтиритѣ“ подкрѣпляли самитѣ селяни, които разграбвали стадата на мѣстнитѣ бейове и султани. „Улинтиритѣ“ сж ходѣли въ всички Сливенски села, а съ тѣхъ наедно сж участвували и тамошнитѣ селени. Движението е било разпространено въ цѣла югоизточна България, което се види и отъ факта, че съ оттегляването на руситѣ всички тукъ български селени се изселватъ въ Бесарабия или въ сѣвероизточна България, за да не бждатъ избити отпослѣ отъ пострадалитѣ турци.

Доколко „улинтирството“ е било разпространено между сливенци се види отъ това, че тѣ сж ходѣли да обезоржжатъ турцитѣ чакъ изъ Старо-Загорскитѣ села. Така, тѣ изгорили въ с. *Дълбоки* ония турци, които се затворили въ плѣвнитѣ си.

Че „улинтиритѣ“ сж били организирани още съ идването на руситѣ, се види отъ факта, че когато Дибичъ потегля отъ Сливенъ за Одринъ, по пѣтя между Сливенъ и Ямболъ, сливенскитѣ „улинтири“ му служили за *авджибюлюкъ* (като авангардъ).

Мнозина сливенци забогатяватъ отъ разпродажбата на взетото турско оръжие, отъ богатствата на избити по селата бейове и султани. Най-практични били клуцохорскитѣ „улинтири“, които ходѣли по турскитѣ села повече за обирни. Още съ идването на руситѣ въ Сливенъ, тѣ, слѣдъ като догонватъ бѣгашото прѣзъ Хамамъ-Баиръ турско население, нападатъ „хиргилята“ (стадото отъ коне) на Тахиръ-Ага, между *Ржчица* и *Дивичково*. Тукъ тия „улинтири“ залавятъ повече отъ 100 коня, които били все отъ арабска и „мъстърска“ порода. Всѣки отъ тѣхъ си взелъ по единъ конь, а излишъка продали на единъ котленецъ, който съ прѣпродаването се добилъ съ единъ „чифликъ“ въ Шуменско. Слѣдъ това вече клуцохорскитѣ „улинтири“ нападатъ на другитѣ чифлици, принадлежащи на Тахиръ-Ага, въ селата Бозаджий, Керменлий и т. н. Разправятъ, че богатитѣ до преди нѣколко години *Цоцковци* въ квартала Клуцохоръ, длѣжели богатството си на свой роднина, „улинтиръ“ отъ това врѣме, *Нено Улинтирина*.

Мѣстнитѣ сливенски чорбаджии не сж пропуснали случая да използватъ и „улинтирството“. Така, клуцохорскитѣ първенецъ *Х. Гендо* и шурия му *Х. Иваччо* сж били газди (ятаци, укриватели) на „улинтири“. *Х. Гендо* и прѣди това е билъ газда на нѣкои сливенски „хайдутни“. Разправя се, че лично *Х. Иваччо* е билъ „улинтиринъ.“